

Ἱερὰ Ἀκολουθία
Ἁγίου Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου
Υαλλομένη τῆ 27^η Νοεμβρίου

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως ὁ Προοιμιακὸς καὶ τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου, μνήμην τιμήσωμεν, πληθὺς ἢ τῶν Ἀρταίων, οἱ πολλὴν ἐκ τῶν βίβλων, ὠφέλειαν τρυγῶντες, διηνεκῶς, τῶν αὐτοῦ καὶ γὰρ βρῦουσι, χάριν πλουσίαν τοῦ Πνεύματος ἐκ πηγῶν, καὶ ἀρδεύουσι τὰ πέρατα. (β')

Σὺ τοὺς θορύβους ἐκκλίνων, Πάτερ ἀνέδραμες, εἰς τὴν Μονὴν Στουδίου, καὶ μονάσας ὀσίως, διέπρεψας ἀσκήσει, ἐκ πρακτικῆς, θεωρίαν κτησάμενος, καὶ τῶν Ἀρταίων τὴν ποιμένην Δαμασκηνέ, ποδηγεῖς τοῖς σοῖς συγγράμμασι. (β')

Τὴν τῶν ψυχῶν σωτηρίαν, Πάτερ ἐδίδαξας, πολλὰς κεφαλαιώδεις, συγγραψάμενος βίβλους, ἐν αἷς καὶ στηλιτεύεις, Δαμασκηνέ, τῶν παθῶν τὰ κυήματα· ἀφ' ὧν ῥυσθῆναι δυσώπησον καὶ ἡμᾶς, τοὺς ἐκ πόθου εὐφημοῦντάς σε. (β')

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Εὐφραίνου ποιῖμνη Ἀρταίων κεκτημένη, τοιοῦτον Ποιμενάρχην, τὸν ἐν μακαρίοις Δαμασκηνὸν τὸν Στουδίτην. Οὗτος γὰρ τῇ σοφίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καταγλαϊσθεὶς, πᾶσαν ἄσκησιν, τῇ ἐναρέτῳ πολιτεία αὐτοῦ ὑπερηκόντισεν καὶ τὰς ἀρετὰς τὰς σωτηριώδεις ἐν βίβλοις ἐθησαύρισεν. Αὐτὸν καὶ ἡμεῖς μεσίτην προσάγοντες, αἰτοῦμεν δυσωπεῖν τῷ Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ὁ Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς, σάρκα προσλαβόμενος καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν· διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, Ὁν ἰκέτευε Μῆτερ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητὸς ὃς οἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ᾧ τέκνα· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς

όδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλήν, καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν· σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χεῖλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας. Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν, δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωὴν, καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίους διαπαντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὐρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὁσίας καρδίας, δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ. Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρῖσας

πρὸς αὐτὴν οὐ κοπιᾷσει, καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι' αὐτήν, ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξιούς αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐραστῆς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῶ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν. Μύστις γὰρ ἔστι τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἰρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσιν ἀρεταί, σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη διδάσκει, δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδὲν ἔστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις. Εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν, ἐπίσταται στροφᾶς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων, σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων, καὶ πᾶσι σύμβουλος ἔστιν ἀγαθῆ. Ὅτι ἀθανασία ἔστιν ἐν αὐτῇ, καὶ εὐκλεία ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπη τὸν κόσμον ἐν ὀσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ, δὸς μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μὴ με ἀποδοκιμάσης ἐκ παίδων σου, ὅτι ἐγὼ δοῦλος σός, καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. Ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἀγίου κατοικητηρίου σου καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξη με, τὶ εὐάρεστόν ἐστι παρὰ σοί. Καὶ ὁδηγήση με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξη με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοὶ καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐγκωμιαζομένου δικαίου, εὐφρανθήσονται λαοί· ἀθανασία γάρ ἐστιν ἡ μνήμη αὐτοῦ, ὅτι καὶ παρὰ Θεῶν γινώσκεται, καὶ παρὰ ἀνθρώποις, καὶ ἀρεστή Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Ἐπιθυμήσατε τοιγαροῦν, ὦ ἄνδρες, σοφίαν, καὶ ποθήσατε, καὶ παιδευθήσεσθε· Ἀρχὴ γὰρ αὐτῆς ἀγάπη, καὶ τήρησις νόμων. Τιμήσατε σοφίαν, ἵνα εἰς τὸν αἰῶνα βασιλεύσητε. Ἀπαγγελῶ ὑμῖν, καὶ οὐ κρύψω ἀφ' ὑμῶν μυστήρια Θεοῦ. Ὅτι αὐτὸς καὶ τῆς σοφίας ὁδηγὸς ἐστι, καὶ τῶν σοφῶν διορθωτής· καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ πᾶσα φρόνησις, καὶ ἐργασιῶν ἐπιστήμη. Ἡ πάντων τεχνίτις ἐδίδαξέ με σοφία· ἐστι γὰρ ἐν αὐτῇ πνεῦμα νοερόν, ἅγιον, ἀπαύγασμα φωτὸς αἰδίου, καὶ εἰκὼν τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ. Αὕτη φίλος Θεοῦ καὶ Προφήτας κατασκευάζει. Εὐπρεπεστέρα δέ ἐστιν ἡλίου, καὶ ὑπὲρ πᾶσαν ἀστέρων θέσιν, φωτὶ συγκρινομένη, εὐρίσκεται προτέρα. Αὕτη τοὺς θεραπεύσαντας αὐτὴν ἐκ πόνων ἐρρύσατο, καὶ ὠδήγησεν ἐν τρίβοις εὐθείαις. Ἔδωκεν αὐτοῖς γνῶσιν ἀγίαν, καὶ διεφύλαξεν αὐτοὺς ἀπὸ ἐνεδρευόντων, καὶ ἀγῶνα ἰσχυρὸν ἐβράβευσεν αὐτοῖς, ἵνα γνῶσι πάντες, ὅτι δυνατωτέρα παντός ἐστιν ἡ εὐσέβεια, καὶ οὐ μὴ κατισχύσῃ ποτὲ κακία σοφίας, οὐδ' οὐ μὴ παρελεύσεται πονηροὺς ἐλέγχουσα ἡ δίκη.

Εἰς τὴν Λιτὴν

Ἦχος α'.

Τῇ τῶν ἀσμάτων τερπνότητι, τὴν παροῦσαν φαιδρύνωμεν ἡμέραν, καὶ κροτήσωμεν τὴν τοῦ μάκαρος Χάριν· πρόκειται γὰρ ἡμῖν, εἰς εὐφημίαν ὁ μέγας Δαμασκηνός, τὸ θεῖον τῶν Ὁρθοδόξων ἐγκαλλώπισμα· καὶ γὰρ τὴν ψυχολέτειραν ἀχλύν, τοῦ βίου ἀνδρικῶς ἐκφυγῶν, δι' ἀσκήσεως συντόνου τὴν

ψυχὴν ἐν τῇ Μονῇ Στουδίου καθηράμενος, δοχεῖον ἑαυτὸν ἀπειργάσατο, τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, καὶ φῶς ἐκτήσατο θεῖον. Διὸ θησαυρὸν συνέγραψε πνευματικὸν καὶ εἰς λυχνίαν τιθεῖς, Ποιμὴν τῶν Ἀρταίων κατέστη, καὶ τοὺς πιστοὺς κατηύγασεν πάντας· καὶ νῦν τὸν Σωτῆρα δυσωπεῖ, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Εἰληφας Ἱεράρχα, τὴν κλῆσιν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔξω κόσμου ἐγένου, ἐν τοῖς Στουδίου ζῶν ὑπὲρ τὰ ὄρώμενα· καὶ Ἀρχιθύτης ἀκηλίδωτος Χριστοῦ, ἐν Ἄρτη ἀνεδείχθης, καὶ ὦν ἀεὶ ἠνωμένος φωτί, φῶς ἐθησαύρισας· Βασιλείας δὲ ἐπουρανίου τυχών, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Δαμασκηνὲ ἱερώτατε.

Ἦχος γ΄.

Χριστὸν θησαυρίσας ἐν τῇ ψυχῇ σου, διὰ τῆς ἰσαγγέλου πολιτείας, ἐν Στουδίου Μονῇ, ἱεροφάντα Δαμασκηνέ, θησαυρὸν παρέσχες, διδαγμάτων εὐσεβῶν τῇ οἰκουμένῃ, ἐξ οὗ πλουτίζων καὶ ὁ πιστὸς τῆς τῶν Ἀρταίων Ἐκκλησίας λαός, καρπὸν χειλέων, ὁμολογούντων τὴν χάριν προσφέρει, τῷ δοξάσαντι τὴν μνήμην σου εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Ἦχος δ΄.

Γέγονας, Δαμασκηνέ, θεόπνευστον ὄργανον, δι' οὗ ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐλάλησε· τῇ εὐσήμεν γὰρ βοῇ, διέδραμε τὴν σύμπασαν, ὁ θησαυρὸς τῆς διδασκαλίας σου, καὶ μιμητὴς γενόμενος, τῶν Ἀποστόλων, Ὅσιε, τὸν θρόνον κατέλαβες τῆς Ἄρτης, ὃν ἐκόσμησας. Πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, παμμακάριστε, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Όσιε Πάτερ Στουδίτα, τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῆς διδαχῆς τὴν χάριν, ἔπεισας τοὺς ἀνθρώπους καταφρονεῖν τῶν ἡδέων. Νῦν δὲ τῷ θείῳ φωτὶ καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας, Ποιμὴν τῆς Ἄρτης Δαμασκηνέ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε ποιμνὴν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνη, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνη, ἢ μόνη προστασία τῶν πιστῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Σοφῶς κατενόησας, τὴν τῶν ρεόντων ἀπάτην, Πάτερ παναοίδιμε, καὶ ἐν Στουδιτῶν Μονῇ ἀσκησάμενος, μηδαμῶς μένουσαν, μετὰ τὴν ἔξοδον, τὴν ἐντεῦθεν πρὸς τὸν Κύριον, ἡμῖν ἐδίδαξας, ταύτην τὴν ῥοώδη καὶ πρόσκαιρον, ζωὴν τε καὶ κατάστασιν· ὅθεν καὶ βίβλον συνέγραψας, ἡμῖν θησαυρίζων, τοῦ Πνεύματος τὰ λόγια σοφῶς, βίον καὶ πρᾶξιν Δαμασκηνέ, δεικνύων Θεάρεστον.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Σταυρὸν ἐκ νεότητος, ἀναλαβὼν σὺ Στουδίτα, Πάτερ τὴν ἐπίπονον, τὴν ὁδὸν διώδευσας, προθυμότατα, φωτισθεὶς Ὁσιε, θησαυρὸν ἔγραψας τῇ ἐμπνεύσει τῇ τοῦ Πνεύματος, δι' ἧς πανάριστος γέγονας Ποιμὴν Ἄρτης ἔνδοξε, ἀξίως δὲ ἀπέλαβες καὶ ἐν οὐρανοῖς τὸ

Βασίλειον, Χριστοῦ τε καὶ πάντων Ἁγίων, Ἱερὸν
 Δαμασκηνέ· μεθ' ὧν ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν
 ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου
 Αὐτοῦ.

Θαύματος ὑπόθεσις, ἅπασιν ἤσθα Θεόφρον, μετὰ καὶ
 τοῦ σώματος, ἐπὶ γῆς τὸ πρότερον καθορώμενος,
 νουθετῶν Ὅσιε, διδάσκων δ' ἄριστα, καὶ ἀσκήσει καὶ
 συγγράμμασι ἄρτιος, πρῶτος γάρ, ὠφθης καὶ ἡδὺς καὶ
 μειλίχιος, καὶ ἄγαν εὐπροσήγορος, καὶ προφητικὸς καὶ
 ἀπλούστατος, πολλῶ δὲ νῦν πλέον, ἡνίκα πρὸς Θεὸν
 Δαμασκηνέ, ἀναδραμῶν Χάριν ἔλαβες, Ἄρτης ὁ
 Ἐπίσκοπος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἐμφρόνως τῶν ὀχληρῶν τοῦ βίου ἐπαναστάς,
 Δαμασκηνὲ αἰοίδιμε, φιλησυχία εἰς Στουδιτῶν Μονὴν
 ἀνέδραμες, καὶ πρὸς Θεὸν πρακτικῶς ἀναγόμενος, ἐν
 Ἄρτη λάμπας ὡςποιμήν, ῥήματα ζωῆς τοῖς ἀνθρώποις
 ἐπήγασας. Διὸ μὴ παύση ταῖς εὐχαῖς σου στηρίζων
 ἡμᾶς, ἐκ βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς
 ἡμῶν, Ὅσιε Πάτερ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ
 Κύριος, ἐκ τῆς Σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος,
 τῆς πρώην κατάρας, τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε· διὸ Σοι
 Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρὶ τε καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς,
 βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· χαῖρε
 Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν
 ψυχῶν ἡμῶν.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον. Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὸν Λητῆς καὶ Ῥεντίνης χρυσολόγον ἐπίσκοπον, εἶτα δὲ Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης θεοφόρητον πρόεδρον, τὸν θεῖον καὶ σοφὸν Δαμασκηνόν, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις ἱεροῖς, τὸν διδάξαντα τῇ βίβλῳ αὐτοῦ λαούς, πρὸς ὃν καὶ ἀνακράζουσι· δόξα τῷ σὲ σοφίσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ ἀγιάσαντι, δόξα τῷ ταμιεύσαντι ἐν σοί, χαρίτων θησαυρὸν Αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοδοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι, Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκούτο, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυΐδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου, δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. β'. Τριήμερος ἀνέστης.

Βοῶ Σοι τῷ Δεσπότη Χριστῷ, τοῦ λόγου δοῦναι ἔμπνευσιν, εὐφημηῆσαι, σοῦ τὸν Ὅσιον καλῶς, Δαμασκηνὸν Στουδίτην, Ποιμένα τῶν Ἀρταίων, ὅς μεγαλύνει Σου τὸ ὄνομα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεγίστων δωρημάτων ἡμῖν, ὁ τόκος ὁ ἀλόχευτος, τῆς Παρθένου, πᾶσι γέγονε σαφῶς· Θεὸς γὰρ τὴν φθαρεῖσαν, καινίζει πάλιν φύσιν, καὶ ἀναπλάττει τὸ ἀνθρώπινον.

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ὅμοιον.

Ασκήσεως βαθὺ πέλαγος, ἀβρόχως διεπέρασας, καὶ λιμένι, προσωρμίσθης τοῦ Θεοῦ· Αὐτῷ καθικετεύων, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύση, Δαμασκηνέ, Ἀρταίων σέμνωμα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μεγάλων χαρισμάτων Ἀγνή, Μητρόθεε Πανάμωμε, ἠξιώθης, ὅτι ἔτεκες σαρκί, τὸν Ἐνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Κάθισμα. Ὅμοιον.

Συγγράμμασί σου Δαμασκηνέ, καρποῖς τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, ἰλαρύνεις τῶν Ἀρταίων τὴν πληθύν, καὶ ἐκζητεῖν διδάσκεις, Θεοῦ τὴν Βασιλείαν καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁρῶσά Σε ἐν ξύλῳ Χριστέ, ἡ Μήτηρ Σου κρεμάμενον, ἀνεβόα· ὦ Υἱέ μου καὶ Θεέ, τί τὸ παράδοξόν Σου, καὶ ἄκουσμα τὸ ξένον, ὃ ὑπομένεις διὰ οἶκτον πολύν;

Εἶτα, οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον· Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου
Αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον Ὁρθρου 13ης Νοεμβρίου.

Δόξα· Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου...

Καὶ νῦν· Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἐμφρόνως τῶν ὀχληρῶν τοῦ βίου ἐπαναστάς,
Δαμασκηνὲ αἰοῖδιμε, φιλησυχία εἰς Στουδιτῶν Μονὴν
ἀνέδραμες, καὶ πρὸς Θεὸν πρακτικῶς ἀναγόμενος, ἐν
Ἄρτη λάμπας ὡς ποιμήν, ῥήματα ζωῆς τοῖς ἀνθρώποις
ἐπήγασας. Διὸ μὴ παύση ταῖς εὐχαῖς σου στηρίζων
ἡμᾶς, ἐκ βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς
ἡμῶν, Ὅσιε Πάτερ.

**Εἶτα ὁ Κανὼν τοῦ Ὁσίου οὗ ἡ ἀκροστιχίς: «Κόσμον
Στουδιτῶν Δαμασκηνὸν Ἄρτης ὑμνῶ. Κ».**

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Κοσμήσας ψυχῆς σου τὸ τριμερές, λαμπρότητι βίου, καὶ
δογμάτων ὕψει Σοφέ, κόσμος Στουδιτῶν σὺ ἀνεδείχθης,
Δαμασκηνὲ, καὶ Ἀρταίων τὸ στήριγμα.

Ὁ πάντων προγνώστης καὶ ποιητής, ὁ πρὶν ἐκ μὴ
ὄντων, πᾶσαν κτίσιν παραγαγών, αὐτὸς τῶν Ἀρταίων
σε Ποιμένα, Δαμασκηνέ, καὶ διδάσκαλον δείκνυσι.

Συνέσει κοσμούμενος θεϊκῆ, τοῦ κόσμου Στουδίτα, τὴν
προσπάθειαν ἐκ ψυχῆς, ἐμίσησας ὄντως, καὶ τῆς θείας,
Δαμασκηνέ, θεωρίας ἠξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Μαρία τὸ τεῖχος Χριστιανῶν, δεινῶς τὴν ψυχὴν μου, βαρυνθειῖσαν ταῖς ἡδοναῖς, ταῖς Σαῖς ἐπικούφισον πρεσβείαις, καὶ ἀρετῶν πρὸς τὰς τρίβους ὀδήγησον.

Ωιδὴ γ'. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Ὅλην σου τὴν ἔφεσιν, πρὸς τὸν Θεὸν Σοφὸν θέμενος, τῶν γεηρῶν πάντων ὑπερῆρας, σύ, Στουδίτα, φρονήματι.

Νοῦν τῇ τῶν αἰσθήσεων, παιδαγωγία καθάρας σου, Δαμασκηνέ, ἄνω προσωμίλεις, τῷ Θεῷ δι' ἐντεύξεως.

Στάς σὺ μέσον πράξεως καὶ θεωρίας, Πανόλβιε Δαμασκηνέ, ἔσχες θείαν γνῶσιν, καὶ διδάσκεις σαφέστατα.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἄθλιον Ἀχραντε, τραυματισθέντα μὲ πάθει, καὶ ἡδονῶν, βέλει νεκρωθέντα, τῷ ἐλέει Σου ζώωσον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τοῦ Χριστοῦ τῇ ἀγάπῃ Πάτερ τρωθεῖς, κοσμικὴν ἐβδελύξω πᾶσαν στοργήν, καὶ ἄρας ἐπ' ὤμων σου, τὸν σταυρὸν ἠκολούθησας, δι' ἀρετῆς ἀπάσης Αὐτῷ Πανσεβάσμιε· ὅθεν συνελθόντες, τὴν σεβάσμιον μνήμην, τὴν σὴν ἐορτάζομεν, τῶν Ἀρταίων Ἐπίσκοπε, Δαμασκηνέ ἀξιάγαστε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Όσιωθεῖς σὺ τῷ Θεῷ ἀνετέθης, καὶ λαμπρυνθεῖς σὺ τῶν καλῶν ταῖς ἰδέαις, Δαμασκηνὲ Ἀρταίων ὁ Ἐπίσκοπος, φέγγει τοῦ ἐνθέου σου Θησαυροῦ τὰς καρδίας, πάντων τῶν τιμώντων σε, ἀενάως φωτίζεις, ἀλλ' ἐκτενῶς ἰκέτευε Χριστόν, ὑπὲρ τῶν πόθῳ, Στουδίτα, ὑμνούντων σε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα, σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, μὴ ἀποστρέψῃς Σοὺς δούλους κενούς· Σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ωιδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Όδηγὸς θεῖος γέγονε, πλάκας ἐν Σιναίῳ Μωσῆς δεξάμενος, τῶν παθῶν δὲ σὺ τὰ αἷτια, φωτισθεῖς, Στουδίτα, ἐστηλίτευσας.

Υδωρ ζῶν, Ἄρτης Πρόεδρε, καὶ Χριστιανῶν κανῶν ἀπαρέγκλιτος, ἡ σὴ βίβλος ἀναπέφηνεν, θησαυρὸς Στουδίτα διακρίσεως.

Δέχου Πάτερ τῶν τέκνων σου, ὕμνους καὶ ᾠδὰς ἰκετεύομεν, καὶ πρεσβείαις σου πρὸς Κύριον, οὐρανοῦ δόξης καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ικανὸς τίς εἰπεῖν Ἀγνή, τοῦ Σοῦ μυστηρίου τὸ ἄρρητον; πῶς καὶ τίκτεις καὶ μεμένηκας, μετὰ τόκον πάλιν ἀειπάρθενος;

Ωιδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Τὸν Δαμασκηνὸν τὸν τῆς Ἄρτης Ἀρχιποίμενα, τῶν διδασκάλων τὸν ἀκράιμονα, πιστοὶ, ἐν ὧδαῖς πνευματικαῖς ἀνευφημήσωμεν.

Ω Δαμασκηνέ, Στουδιτῶν τὸ ἐγκαλλώπισμα, τῶν Ἀρταίων Ἀρχιποίμην θαυμαστέ, τοὺς ὑμνοῦντας σε ὁδηγεῖ πρὸς τὸν Κύριον.

Νοῦν τε καὶ ψυχὴν, καὶ καρδίαν ἀπεκάθηρας, δι' ἀσκήσεως Στουδίου ἐν Μονῇ, θησαυρίσας τὰ τοῦ Πνεύματος ἐν βίβλῳ σου.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα Ἁγνή, τὸν Υἱόν σου καθικέτευε ὑπὲρ πάντων τῶν ὑμνοῦντων σε θερμῶς, Βασιλείας οὐρανίου, ὅπως τύχωμεν.

Ωιδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Απάτης Δαμασκηνέ, τοῦ κόσμου καταπεφρόνηκας, σοφίαν πνευματικὴν, θεόθεν ἐπλούτησας, δι' ἧς φωτιζόμενος, ἄριστα διδάσκεις, τοὺς πιστοὺς ποιεῖν θεάρεστα.

Μεγίστη Δαμασκηνέ, ἰσχύϊ Πνεύματος ἡσχυνας, τὸν παλαμναῖον ἐχθρόν, ταπείνωσιν ἄμετρον, εὐχὴν ἀδιάλειπτον, καὶ ἀκτημοσύνην, καὶ ἐγκράτειαν κτησάμενος.

Ἀγάπην Δαμασκηνέ, πρὸς τὸν πλησίον ἐκέκτησο, εἰκὼν γὰρ ἐστὶ Θεοῦ, ὃν Πάτερ ἐλάτρευσας, καὶ τῆς διακρίσεως, εἴληφας τὴν χάριν, ὦ Στουδίτα Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Σὺ νόμων δίχα σαρκός, τὸν Νομοδότην γεγέννηκας, τοὺς νόμους δὲ τοῦ Θεοῦ, κακῶς παραβάντα με, διόρθωσαι Πάναγνε, μόνη τῶν ἀνθρώπων, τῶν πιπτόντων ἢ ἀνόρθωσις.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐν τῇ Ἄρτῃ Κύριος, καλὸν Ποιμένα, ἀληθῶς σε ἔθετο, ὥσπερ ἀστέρα ἀπλανῆ, φωταγωγοῦντα τὰ πέρατα, Ὅσιε Πάτερ, Στουδίτα Δαμασκηνέ.

Ὁ Οἶκος.

Ὑπὲρ ἥλιον ὁ βίος σου ἤστραψεν Ὅσιε, ἀγνεία γάρ, καὶ πραότητι, πᾶσαν τὴν ζωὴν σου κατακοσμῆσαι ἐσπούδασας, καὶ ἑαυτὸν ἐκδούς πρὸς πᾶσαν σκληραγωγίαν τε καὶ ἄσκησιν, δι' ἧς ἠξιώθης τῷ Θεῷ εὐαρεστήσαι ἐπὶ γῆς, παρ' οὗ καὶ διδασκαλίας καὶ Ἀρχιερατείας τὴν χάριν ἀπειληφῶς, πάντας πλουτίζεις πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Διὸ παριστάμενος τῷ Χριστῷ, πρέσβευε διηνεκῶς σωθῆναι τοὺς ἐν Ἄρτῃ ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου, Ὅσιε Πάτερ, Στουδίτα Δαμασκηνέ.

Συναξάριον.

Τῇ ΚΖ' τοῦ μηνός Νοεμβρίου, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου, ἐπισκόπου Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης.

Ἐνθεν μεταστὰς Δαμασκηνὸς πρὸς ἄνω, Θεῖον θησαυρὸν τοῖς πιστοῖς καταλείπει.

ᾠδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Κεκαθαρμένος τῷ νοῖ σου, τῶν Ἀρταίων κατέστης Ποιμενάρχης, καὶ τρανῶς ἐκ ψυχῆς, Δαμασκηνὲ ἐβόας· εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἦδιστος Ἄρτης Ποιμενάρχης, ἀνεδείχθης τηλαυγέστατος Παμμάκαρ, ἐν Μονῇ Στουδιτῶν, ἠσκήθης γὰρ τιμίως, Δαμασκηνὲ, καὶ ἔδωκας, θησαυρὸν θείων ρημάτων.

Νόησιν ἄυλον πλουτήσας, θησαυρὸν νοητὸν συνέγραψας Θεόφρον, καὶ Ἀρταίων Ποιμὴν Θεόθεν ἀνεδείχθης, Δαμασκηνὲ πανάριστε, θεῖον καύχημα Στουδίου.

Ὅσιε ἴλεων ἀνεῦρες τὸν Θεὸν ὡς ἐλεήμων τῇ καρδίᾳ, καὶ πενήτων στοργῇ, τῆς αἰωνίου δόξης, Δαμασκηνὲ τετύχηκας, ὁ Ποιμὴν ὁ τῶν Ἀρταίων.

Θεοτοκίον.

Νέμοις μοι λύσιν τῶν παισμάτων, ἅπερ ἔπραξα Πανύμνητε ἀφρόνως, καὶ μελλούσης ζωῆς, ποιήσον κληρονόμον, ὅπως σωθεὶς δοξάζω Σε, τὴν καλήν μου προστασίαν.

ᾠδὴ η'. Τὸν βασιλέα.

Ἄρτης ἐδείχθης, Δαμασκηνὲ, Ποιμενάρχης ὀδηγῶν πρὸς Θεὸν τὰ σὰ τέκνα, θησαυρὸν παρέχων αὐτοῖς Θείων λογίων.

Ῥῦσαι σὰ τέκνα Δαμασκηνὲ ἐκ κινδύνων, Ποιμενάρχα Ἀρταίων Θεόφρον, θησαυρίζων τούτοις τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.

Τῆς σῆς σοφίας, Δαμασκηνὲ σὺ παρέχεις θησαυρὸν ἱερῶν διδαγμάτων, ὁδηγῶν σὰ τέκνα νομὰς πρὸς σωτηρίου.

Ἦρθης Θεόφρον Δαμασκηνὲ πρὸς σοφίαν τὴν οὐράνιον, ἦν καὶ διδάσκεις, Ἄρτης Ποιμενάρχα, τὸ κλέος τοῦ Στουδίου.

Θεοτοκίον.

Σὲ ἀνυμνοῦμεν Ὑπεραγία Παρθένε Θεοτόκε, αἰτούμενοι πόθῳ τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ τὴν προστασίαν.

Ὡιδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός. Κυρίως Θεοτόκον.

Ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ Ἄρτη, τέκνων Σου Θεόφρον, τὸν Βασιλέα τῆς δόξης ἰκέτευε, Δαμασκηνὲ, Στουδιτῶν τὸ καλλώπισμα.

Μεστὴν χαρᾶς ἡμέραν, ἄγει σου ἡ μνήμη, Δαμασκηνὲ, τοῖς ἐν Ἄρτη τιμῶσί σε, καὶ ἑορτάζουσι ταύτην, ἐκ πόθου σήμερον.

Νικήσας τοὺς στεφάνους, Μάκαρ ἀνεδήσω, ἐν τῇ Μονῇ Στουδιτῶν ἀσκησάμενος, Δαμασκηνὲ τῶν Ἀρταίων, Ποιμὴν θαυμάσιε.

Ω Πάτερ, τοὺς ἐν πόθῳ, σοῦ τῇ θείᾳ μνήμῃ, τὸ εὐτελὲς πλεξαμένους ἐφύμνιον, Δαμασκηνὲ, πάσης ῥύου βλάβης καὶ θλίψεως.

Θεοτοκίον.

Κυήσασα τὸν Λόγον, ἐκ γαστρὸς Σου ὤφθη, Θεοκυῆτορ καθ' ἔνωσιν ἄρρήτον, εἷς ἐξ ἀμφοῖν χρηματίζων, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἐν τῇ Μονῇ Στουδίου, τὰς ἀρετὰς Δαμασκηνέ, καλλιεργήσας καὶ πάθη καθυποτάξας τῆς σαρκός, ἰσάγγελος ἀνεδείχθης, Ἀρταίων σὺ Ποιμενάρχα.

Θεοτοκίον.

Τῇ κραταιᾷ Σου σκέπη, ἀπὸ ἐχθρῶν ἐπιβουλής, ἡμᾶς Ἀγνή τοὺς Σοὺς δούλους, φύλαττε, πάντας ἀβλαβεῖς· Σὲ γὰρ κεκτήμεθα μόνην καταφυγὴν ἐν ἀνάγκαις.

Αἶνοι. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χαίρει Ἀρταίων ἡ Ποίμνη, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου, Δαμασκηνὲ Στουδίτα, Ἀρχιθύτα Κυρίου, καὶ ἔχουσα σὴν βίβλον ὡς θησαυρόν, μελετᾷ σὰ διδάγματα, καὶ πρὸς Θεὸν κεκτημένη σε πρέσβυν θερμόν, δρέπει πλούτη ἀναφαίρετα.

Τῶν οὐρανίων ἀψίδων ὑπεριπτάμενος, δι' ἀρετῆς ἐνθέου, παμμακάριστε Πάτερ, ὑπέδυσ ἐν τῷ γνόφῳ Δαμασκηνέ, τῶν Ἀρταίων Ἐπίσκοπε, ἀλλ' ἐν τῇ χάριτι ὤφθης τῇ τοῦ Θεοῦ, τὰς ἐλλάμψεις εἰσδεχόμενος.

Ταῖς ἀρεταῖς ἐκλαμπρύννας ψυχὴν καὶ ἔννοιαν, πρὸς οὐρανὸν μετήχθης, εἰς Χριστοῦ Βασιλείαν, Δαμασκηνὲ Στουδίτα προσφέρων Αὐτῶ, τὰ τῶν πόνων σου δράγματα· καλὸς Ποιμὴν δὲ τῆς Ἄρτης ἀναδειχθεὶς, τὰ σὰ τέκνα περιφρούρησον.

Τὸ τῆς Μονῆς τοῦ Στουδίου, σεπτὸν ἐκβλάστημα καὶ ποιμνῆς τῶν Ἀρταίων, σοφὸν Ἀρχιερέα, ὑμνοῦμεν σε ἀξίως Δαμασκηνέ, τῶν πιστῶν τὸ θησαύρισμα, τῶν χαμαιζήλων γὰρ πάντων ὑπεραρθεὶς, οὐρανῶν πολίτης γέγονας.

Δόξα. Ἦχος β'.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς Στουδιτῶν Μονὴν τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ὄργανον γέγονας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ παρ' Αὐτοῦ λαβὼν σοφίαν βαθυτάτην, ἔπεισας τοὺς ἀνθρώπους, καταφρονεῖν τῶν ἡδέων. Νῦν δὲ τῷ θείῳ φωτί, καθαρῶτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας, Ἱεράρχα Ἀρταίων, Πάτερ ἡμῶν Δαμασκηνέ Ὅσιε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ᾠ θαύματος καινοῦ, πάντων τῶν πάλαι θαυμάτων! τίς γὰρ ἔγνω Μητέρα, ἄνευ ἀνδρὸς τετοκυῖαν, καὶ ἐν ἀγκάλαις φέρουσαν, τὸν ἅπασαν τὴν κτίσιν περιέχοντα; Θεοῦ ἐστὶ βουλή τὸ κηθέν, Ὅν ὡς βρέφος Πάναγνε, Σαῖς ὠλέναις βαστάσασα, καὶ μητρικὴν παρῶρησίαν πρὸς Αὐτὸν κεκτημένη, μὴ παύση δυσωποῦσα ὑπὲρ τῶν Σὲ τιμώντων, τοῦ οἰκτειροῦσαι καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλῃ καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ἀπόστολος 17^{ης} Νοεμβρίου.
Εὐαγγέλιον Λειτουργίας τῆς 13^{ης} Νοεμβρίου.

Κοινωνικὸν· Εἰς Μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις Ἱεράρχα Δαμασκηνέ, τῆς Μονῆς Στουδίου
ἐγκαλλώπισμα φαεινόν· χαίροις τῶν Ἀρταίων, καλὸς
Ποιμὴν καὶ φύλαξ, ἐν βίβλω θησαυρίσας πλοῦτον τοῦ
Πνεύματος.

